

ἀποβάλλων, ἤρπασεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὤμου, τὴν ἔσειδε τραχέως καὶ εἶπε κατὰ πρόσωπον αὐτῆς :

— Ἀλλοίμονον εἰς σὲ ἐὰν δὲν ἀπεφάσιδες ἦδη νὰ μὲ ὑπακούσῃς !

Ἡ Λουίζα ἠγέρθη γοργῶς, ἀναλαβοῦσα δὲ τὸ θρόσος αὐτῆς χάρις εἰς τὴν σωματικὴν πάλιν εἰς ἣν ἀπεδύετο, ἀνυψοῦσα ἦδη ἀγερώχως τὴν κεφαλὴν καταπόρφυρος καὶ μετ' ὀφθαλμῶν ἀπαστραπτόντων ἐκ τόλμης, ἀνέκραξε :

— Ποτέ, ὄχι, ποτέ ! . . .

Ἐκίνησε τὸ βῆμα πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ὁ Δαβὶδ προλαβὼν, ἐπῆλθε πρὸς αὐτήν, καὶ κλειδώσας ἐστράφη πάλιν πρὸς ἐκείνην μετὰ λύσσης, ἣν δὲν προσεπάθει πλέον νὰ συγκρατήσῃ.

— Δὲν εἶναι καιρὸς ἀλαζονικῶν τρόπων αὐτὴ ἡ στιγμή ! . . . γνωρίζω ὅτι διαπρέπεις εἰς τοῦτο, ἀλλὰ δὲν τὰ λαμβάνω πλέον ὑπ' ὕψαι αὐτά ! Λοιπὸν, ὑπάκουσον ! . . . ἄλλως δύναμαι καὶ νὰ σὲ ἐκδιῶ . . . Τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ! . . .

Ὅρθη πρὸ τῆς ἐστίας, ριγοῦσα ἐξ ὀδύνης, ἀλλ' ἐπίσης ἐπιμένουσα ἐν τῇ σιωπῇ ὅσον ἐπέμενεν ἐκεῖνος ὅπως τὴν ἐξαναγκάσῃ νὰ λαλήσῃ, οὐδὲ κἂν τὸν ἠξίωσεν ἀπαντήσεως.

— Τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ! ἐπανελάθεν ὁ Δαβὶδ ἐν ἐκουσίᾳ ἡρεμίᾳ ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως ἐκόχλαζε λύσσα, ἥτις οὐδὲ πρὸ τοῦ φόνου ὀπισθοχωρεῖ.

Κατεβίβρωσκεν αὐτὴν διὰ κεραυνοδόλου βλέμματος, ἀλλ' οὐδόλως ἔτρεμον τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς της. Δὲν ἔμελλε νὰ ὁμιλήσῃ, προδιέγραψε πολιτικὴν, ἐκεῖνος δ' ἐννοήσας τοῦτο ἐβάφη πορφυροῦς ὑπὸ κυμάτων αἵματος, ἅπερ ἐπλημμύρησαν τὸ μέτωπόν του, συσπᾶσας δὲ τὰς πυγμὰς, ἐπληξε τὸ ἐδαφὸς διὰ τοῦ ποδὸς καὶ ὤρμησε πρὸς αὐτήν.

— Ἄ ! ἀθλία ! δὲν θὰ μὲ ἀψηφῇς ἀτιμωρητὴ ! . . .

Συνέσφιγξε τότε τὸν λαιμὸν αὐτῆς καὶ διὰ μιᾶς μόνης σφοδρῆς κινήσεως τὴν κατέρριψεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐνῶ ἐκείνη ἀνυψοῦσα τὰς χεῖρας ὅπως ἀπαμύνη τὸν ἔσχατον κτύπον, ἀνέκραξεν ἱκετευτικῶς :

— Δαβὶδ !

Ἀλλ' εἶχε παρέλθει ἦδη ὁ χρόνος τῆς ἀδυναμίας αὐτοῦ, ὅστις κωφὸς πρὸς τὴν ἱκεσίαν, μὴδὲν ἄλλο ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν εἰμὴ μόνον τὸν σκοπὸν ὃν ἐπεδίωκε, τὴν συνεκράτησεν ὑπτίαν, καὶ κατασειῶν αὐτὴν στιβαρῶς ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἐβόα :

— Τὸ ὄνομα ! . . . τὸ ὄνομα ! . . . "ὦ, διὰ τελευταίαν φερόν, πρόσδεχε, μὴ μὲ ὠθῇς μέχρι τέλους ! . . . ἂν δὲν ὑπακούσῃς ! . . .

Ἡ ἔνοχος κατέβαλεν ἀγῶνα ὅπως ἀπαλλαγῇ, ἀλλ' ὁ τιμωρὸς συνέσφιγξε τὸν δεσμὸν ἐτι μᾶλλον· αἱ μετωπικαὶ φλέβες της ἐξωγκώθησαν, ἡ μορφὴ της ἐπορφυρώθη βαθέως ! οἱμοί ! ὁ σύζυγός της τὴν ἐπνιγεν ἀπνῶς ! . . . Ἐπῆλθον στιγμαὶ τινὲς ἀποτροπαίου σιγῆς, ἣν μόνος ἔκοπτεν ὁ θορύβος τῆς τερατώδους πάλης ! . . . Εἶτα αἰφνης ἐκρουσέ τις ἐπανελημμένως τὴν κατάκλειστον τοῦ θαλάμου θύραν, γλυκεῖα δὲ τις καὶ μαργαρώδης φωνὴ ἀνέκραξεν ἔξωθεν :

— "ὦ, πᾶτερ μου, εἶσαι λοιπὸν ἐδῶ ! ποῖα εὐτυχία ! ἀνοιζόν μοι.

Ὁ Δαβὶδ καταπλαγεὶς ἔστη ὡσεὶ προσβληθεὶς ὑπὸ θανασίμου κτύπου· ἀφῆκεν ἀκαριαίως τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἥτις ἀνηγείρετο ἐπιπόνως, καὶ ρίπτων παρα-

κλητικὸν βλέμμα πρὸς αὐτήν, ἣν πρὸ μιᾶς μόλις στιγμῆς ἐπεθύμει νὰ φρονέσῃ, ἐψιθύρισε διὰ ταπεινοτάτης φωνῆς :

— Διόρθωσε τὴν στάσιν σου ! τίποτε νὰ μὴ ὑποπτεύσῃ τὸ τέκνον μας ! . . . Πρόσεξον ὥστε καμμία σου λέξις, κἀνέν σου κίνημα νὰ μὴ τὴν διαφωτίσῃ ! . . .

Ἡ Λουίζα ἀναπνεύουσα σφοδρῶς βιώρθου τὸ περιλαίμιον τοῦ περιθωρακίου αὐτῆς, ὅτε ἡ κόρη ἐπανελάθεν :

— Πᾶτερ μου, ἀνοιζόν μοι . . . ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἀσπασθῶ . . .

Ἐκεῖνος ἰδὼν τὴν σύζυγον αὐτοῦ καθημένην πάλιν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου της, καὶ κυρίαν ἑαυτῆς, καίτοι κᾶτωχρος, τῇ ἀπνύθουσε τελευταίον βλέμμα καταφρονήσεως καὶ ἠνοιξε τὴν θύραν.

Ἡ Κεκιλία λευκοχίτων καὶ τοὺς ὠραίους ξανθοὺς πλοκάμους ἐρριμμένους ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχουσα, ἐπῆλθε περιχαρῶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὅστις ἐσφίγξεν αὐτὴν περιπαθῶς, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τῆς καρδίας του, οἶονεὶ ὅπως καταπραΰνῃ τὴν ὀργὴν ἣν αὐτὴ συνείχε, καὶ συγκρατῶν αὐτὴν ὅπως μὴ πλησιάζῃ πρὸς τὴν μητέρα της, τῇ εἶπε :

— Πῶς λοιπὸν ἔμαθες ὅτι ἦλθον ;

— Ὁ θυρωρὸς τὸ εἶπεν εἰς τὴν παιδαγωγόν μου, ἡ ὁποία κατήλθε διὰ νὰ τῷ παραδώσῃ ἐπιστολὰς διὰ τὸ ταχυδρομεῖον· λοιπὸν, πρὶν κοιμηθῶ, ἠθέλησα νὰ σοὶ εὐχηθῶ καλὴν νύκτα . . . Μήπως σᾶς διετάραξα; εἴχετε κλειστὴν τὴν θύραν, ὠμιλεῖτε ἴσως περὶ σπουδαίων ὑποθέσεων . . . ἔπραξα κακῶς ;

— Ὅχι, τέκνον μου, δὲν ἔπραξες κακῶς, εἶπεν ὁ πατὴρ μετὰ συγκινήσεως ρίπτων ἐπ' αὐτῆς βαθὺ βλέμμα.

Ἀλλ' ἡ κοραδίς, παρατηρήσασα ἀτενῶς τοὺς γονεῖς αὐτῆς, εἶπεν ἀνυσύχως :

— Τί ἔχετε ; δὲν εἶδθε ὅπως πάντοτε· μήπως συνέβη τίποτε λυπηρὸν ;

— Τίποτε, φιλτάτη, ἀπῆλθον ὁ πατήρ· οὐδὲν δυνάμενον νὰ σὲ λυπήσῃ, ἔδο ἥσυχος.

— Λοιπὸν, καλὴν νύκτα, μῆτερ, καλὴν νύκτα, πᾶτερ μου.

— Καλὴν νύκτα, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Δαβὶδ συνοδεύων τὴν θυγατέρα του μέχρι τῆς θύρας, καὶ ἀπευθύνων αὐτῇ τελευταῖον μειδίωμα. Ἀκολουθῶν δ' αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι ἀληθῶς ἀπεμακρύνθη, ἐπανῆλθε βραδέως, τὸ περιφρονεῖ μέτωπον κύπτων, πρὸς τὴν γυναῖκά του.

— Κυρία, τῇ εἶπε, δὲν εἴμεθα μόνοι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· εἴμεθα, ὡς εἶδετε τὴν στιγμήν ταύτην, ὑπόλογοι πρὸς ἄλλον ἐκτὸς ἡμῶν αὐτῶν. Ὑμεῖς πρώτη τὸ ἐλπισμονήσατε, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐπίσης μόλις τώρα τὸ ἐνεθυμήθην . . . Εἴμεθα λοιπὸν ἀμφοτέρωθεν ἐξιδου ἔνοχοι, ὑμεῖς διότι τόσον σκαιῶς μὲ ὑβρίζετε, ἐγὼ διότι ἠθέλησα νὰ ἐκδικηθῶ, πρὶν ἢ ἀντιληφθῶ τοῦ κακοῦ τὸ ὁποῖον θὰ προὔξενον εἰς τὸ τέκνον μου. Ἀλλ' ἐντὸς μιᾶς μόνης στιγμῆς ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ παιδίου διελεύκανε τὰ πράγματα διὰ τοῦ ἀλανθάρτου φωτός, καὶ ἀπέδωκεν εἰς τὰ πραξικοπήματα ἀμφοτέρων τὴν ἀληθῆ σπουδαιότητα· ἐπομένως πᾶν ἐφεξῆς διδάγμα μας, τοῦλάχιστον ἐγὼ οὕτω φρονῶ, δέον νὰ ὑποταγῇ εἰς τὸ συμφέρον ἐκείνου.

Ἡ οὕτω πως προενεχθεῖσα φράσις τοῦ Δαβὶδ δὲν

ἥτο βεβαίως ἐρώτησις, ἀλλ' ἄξιωμα· δὲν ἡρώτα τὴν Δευτίαν ὅπως γνωμοδοτήσῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἀλλὰ τῇ ἐδύλῳ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γνώμην, αἰσθανόμενος ὅτι εἶχεν ἐξουσίαν πλήρη ὅπως τῇ ἐπιβάλῃ αὐτήν. Ὅθεν ἐφάνη εὐαρεσθηθεὶς, ὅτε ἐκείνη ἐταπεινώσας τὴν κεφαλὴν, εἰς σημεῖον οἰκτιρᾶς συναινέσεως, καὶ διὰ χειρονομίας δηλοῦσας κόπῳσιν καὶ συντριβὴν δεινύων αὐτῇ τὴν θύραν, προσέθηκε :

— Καλῶς ! οὐδὲν πλέον ἔχομεν πρὸς τὸ παρὸν νὰ εἰπώμεν πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ θὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν συνδιάλεξιν αὐτήν, ὅταν ἐγὼ κρίνω ἀναγκαῖον. Καὶ οὐδὲ βλέμμα στρέφων ἐπὶ τῆς συζύγου, ἥτις ἐμακρῶντο σιωπηλῶς, εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα του, ἐρρίφθη ἐπὶ ἀνακλίντρον παρὰ τὴν ἐστίαν, βαλὼν δὲ πικρὸν στόνον, ὅστις ὁμοιάζε πρὸς οἰμωγὴν, διέμεινεν ἀκίνητος ἐν τῇ ὥχρᾳ σκιαυγείᾳ, ἔρμαιον βαθείας ἀποροφῆσεως.

Πάραυτα ἐκ τῶν κλειστῶν βλεφάρων δάκρυα ἐξέρρευσαν ἐπὶ τῶν ὤχρων παρειῶν του, ὃ λάρυγξ αὐτοῦ ἔπαυσε συνεχόμενος πλέον, μόνος δὲ ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἐν τῇ ζοφερᾷ οἰκῇ τοῦ δώματος ἐκείνου, ἐνθα τόσον εἶχε μοχθήσει ὅπως παράσχη εἰς τὴν ἀχάριστον γυναῖκα, εὐτυχίαν, αἰγλήν καὶ πλοῦτον, ἐγγύστα τοῦ παρθενικοῦ θαλάμου ὅπου ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ὑπνωττεν μεσιδιῶσα εἰρηνικῶς, ἔρρηξεν ὀλολυγμοὺς ὀδυνηροὺς καὶ ἀπέλπιδας.

Ἐπὶ μικρὸν διετέλεσεν ἐν καταστάσει ἐξουθενώσεως θλιβερωτάτης, τὴν κεφαλὴν ἔχων κενήν, νεκρά τὰ μέλη, ἀθροντὶς περὶ πάντα ἐκτὸς τοῦ φρικώδους πόνου, ὅσπερ ἐπλήρου τὴν καρδίαν του. Ἀλλ' ὁ ἦχος τοῦ σημαίνοντος ἐκκερμῶς ἀπέσπασεν αὐτὸν τοῦ ληθαργίου, μετ' ἐκπλήξεως δὲ ἤκουσεν ὅτι ἡ ἐνδεκάτη ὥρα μόλις ἔτι ἐσήμαινε. Τόσον ὀλίγοι λοιπὸν στιγμαὶ ἤρκεσαν πρὸς συμπλήρωσιν τοιαύτης καταστροφῆς ! Τῇ ἐφάνετο ὅτι λίαν μακρὸς παρήλασε χρόνος ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶχε εἰσέλθει εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ μακρὰ ἐξέλιξις γεγονότων παρήλασε πρὸ αὐτοῦ.

Ἐγερθεὶς ἐδημίαισεν ἐπ' ὀλίγον, εἴτα ἐθρικίασε διὰ τὴν μόνωσιν αὐτοῦ. ὦ, οὐχί, δὲν ὑπέφερε τὸ νὰ μὲν ἦ μόνος ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐκείνῃ, ἐν τῇ πενθήρῃ οἰκῇ ! Ἐξελθὼν δ' εἰς τὸν πρόδομον, ἐφόρεσε τὸν πῖλον καὶ τὸν μανδύαν του, ἅπερ εἶχεν ἐκεῖ ἀφήσει, κατῆλθε, διέβη τὴν αὐλήν καὶ ὤρμησεν ἐκτός.

Ἐκεῖ ἀνέπνευσε, καὶ διευθυθεὶς πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀγ. Αὐγουστίνου, ἐβάδιζε μηχανικῶς πρὸς τὴν ὁδὸν Βοασοῦ-δ' Ἀγγλᾶ, ὅπου ἐλαμπε κατάφωτος ἡ εἰσόδος τῆς Λέσχης πρὸ τῆς ὁποίας ἐστάθμεινε πληθὺς ἀμαξῶν. Τότε ἡ ἀνάμνησις τοῦ Περιγινὸν παρουσιάσθη εἰς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, διανοηθέντος ὅτι πιθανῶς ὁ φίλος του εὐρίσκειται ἐκεῖ, ὥς κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν. Εἰσῆλθε λοιπόν, καὶ εἰδοποιήσε τὸν συνταγματάρχην διὰ τοῦ θυρωροῦ· ὀδηγηθεὶς δὲ εἰς διαλεκτήριον αἰθουσαν, ἤκουσε μετ' ὀλίγον ἐκ τοῦ στενοῦ διαδρόμου εὐχον ἀνδρικήν φωνήν, ἥτις ἔλεγεν

— Ἐκεῖ εἶναι ; καλὰ !

Καὶ εὐρὺς διανοιγμένη ἡ θύρα παρέσχε διόδον εἰς τὸν φίλον, ὅστις μακρόθεν πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα τείνων, ἔκραξε φαιδρῶς :

— Πῶς ; ἦλθες εἰς τοιαύτην ὥραν ; Καλὰ λοιπόν ! καὶ τὸ ἐργασάσιον ; Ἄ ! λοιπὸν ψεύματα μοι ἔλεγες :

Ἀλλὰ τὴν εὐθυμίαν αὐτοῦ ἀπεμάρανε παγερῶς ἡ

τεταραγμένη μορφή τοῦ πρεσβύτου, μεταβαλὼν δὲ πάραυτα αἰσθημα, τρόπον, καὶ τόνον φωνῆς, ἡρώτησε :

— Τί ἔπαθες ;

Ὅτε ὁ Δαβὶδ ἐξήρχετο πρὸς συνάντησιν τοῦ φίλου του, ὑπέκρινε εἰς αὐτόματον εὐλακρινείας ὁρμήν, διότι εἰς δυστυχίαν περιπεδῶν ἐξαπίνης φυσικώτατα ἔσπευδε πρὸς τὸν σύντροφον τῆς ἡδῆς αὐτοῦ. Ὅθεν οὐδόλως εἶχεν ἀναλογισθῆ ὅτι θὰ ὤφειλε νὰ ἐκθέσῃ τοὺς ὠθήσαντας αὐτὸν λόγους, μόλις δὲ ἦδη ἡ ἀπότομος ἐρώτησις τοῦ Περιγινὸν καθώριζε πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν του θέσιν. Τὴν στιγμὴν ταύτην, ὅτε ἡ ἐκρυβὸς ἐκείνη ἐπίσκεψις ὑπέδαλθεν αὐτὸν καταναγκαστικῶς εἰς ἐρωτήσεις ἀφεύκτους, καίτοι δὲν εἶχε προσχεδιάσει καθ' ἑαυτὸν τὴν πρὸς τὸν φίλον ἐξομολόγησιν, οὐχ ἥττον ἐν τῇ σταθερᾷ ἔξει τοῦ τοῦ μηδὲν κρύπτειν ἀπ' ἐκείνου, οὐδὲ κἂν διανοήθῃ νὰ τηρήσῃ σιγὴν. Ἀφ' ἐτέρου δὲ τοσαύτη ἥτο ἡ θλίψις του ὥστε κατέπνιγε τὴν αἰσχύνην, καθ' ὅτι ὁ τάλας εὐρίσκετο ἐν μιᾷ τῶν φρικωδῶν ἐκείνων τῆς ἡθικῆς ἀγωνίας στιγμῶν, καθ' ἃς ὁ ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νὰ σιγήσῃ. Ὑψώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν φίλον ὅστις τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, δύο δὲ δάκρυα θερμὰ καὶ πικρὰ διέρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν του.

— Κλαίεις ! ἀνέκραξεν ὁ Περιγινὸν ἔκθαμβος. ὦ ! ἀλλὰ τί σημαίνει τοῦτο ; ... μήπως ἡ Κεκλία εἶναι ἀσθενής ;

Ὁ Δαβὶδ ἔδειξε τὴν κεφαλὴν ἀργητικῶς . . .

— Λοιπὸν ἀσθενεῖ ἡ . . .

Ἐσίγησεν ! . . . ἀκαριαίως ἡ ἀλήθεια ἀπεκαλύφθη ἐνώπιόν του ! ἀκαριαίως κατενόησεν ὅτι ἡ προδότης προῦδόθη, ὅτι ὁ Δαβὶδ τὰ πάντα ἔμαθε ! . . . Τότε ἡ μορφή του κατέστη ἔμφροντις καὶ δοδαρά, καθίδας δὲ τὸν φίλον του ἡρέμα, ἐκάθισε παρ' αὐτόν. Ζήτημα τιμῆς διηνοίγετο πρὸ αὐτοῦ, παρευθὺς δ' ἐπιλανθανόμενος τῶν σηνήθων ἱπποτικῶν τρόπων του, ἠτοιμάζετο ὅπως λαλήσῃ καὶ δρᾶσθαι ὑπὲρ τοῦ φίλου αὐτοῦ, πορεσκευάζετο ὅπως τὸν ἀκούσῃ, τὸν συμβούλευσῃ καὶ τὸν βοηθήσῃ.

— Διατί ἔπαυσες νὰ μ' ἐρωτᾷς ; ἐφώνησεν ἐκεῖνος· ἄρ' ἄγε γνωρίζεις σὺ ἦδη ἐκεῖνο ὅπερ ἐμελλον νὰ σοὶ εἰπῶ ;

— Προδοχὴ ! εἶπεν ὁ ἄλλος καθ' ἑαυτόν· ἴσως δὲν ἐνεδάθυνε τόσον ὅσον ἐγὼ ὑποθέτω, καὶ Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει !

— Ἐγὼ ; Ὅχι, ἀγαπητέ μοι φίλε ! δὲν γνωρίζω τίποτε· ἀλλὰ σὲ θεωρῶ συνήθως ἄνθρωπον δραστήριον, καὶ βλέπων σε τώρα τόσον ἐκμεμνηδενισμένον ὑπὸ τῆς θλίψεως, προβαίνω εἰς τὰς τρομακτικώτατας ὑποθέσεις . . . Ἀλλὰ μήπως εἶναι ὑποθέσεις μόνον καὶ οὐδὲν πλέον ;

— Ὅτιδῆποτε κἂν φαντασθῇς, δὲν θὰ δυνηθῇς ποτε νὰ φθάσῃς εἰς τὴν ἀλήθειαν ! . . . Ἐκεραυνοβολήθην αἰφνιδίως, ἐν στιγμῇ πλήρεις ἀσφαλείας, πλήρους ἐμπιστοσύνης . . . Καὶ τώρα τὸ παρόν μου, τὸ μέλλον μου, ἡ ὑπαρξίς μου ὅλη ἐκθεμελιούται ἐν ἀκαρεῖ. Ἐκ τῶν δύο ἐρώτων ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶχον σπνρίζε ὅλας τὰς ἐλπίδας μου ὁ εἰς μοῦ ἐκφεύγει· οὐδὲν μοὶ μένει πλέον ἐν τῷ βίῳ εἰμὴ ἡ κόρη μου ! . .

Ὑπὸ τὸ ἀκουσμα τοῦτο ὁ Περιγινὸν ἐνόμισεν ὅτι ἡ προδοτὶς ἔφυγε μετὰ τοῦ ἐραστοῦ, μηδόλως δὲ πλέον

διστάζων, διότι αδύνατος τῷ ἥτο ἦδη ἢ ὑπόθεσις ὅτι ἀγνοεῖ ἐτι τὸ πρῶγμα ὁ Δαβὶδ, ἠρώτησε :

— Λοιπὸν σ' ἐγκατέλιπεν ἡ σύζυγός σου ;

— Νὰ μ' ἐγκαταλίπη ; ὑπέλαβεν ἐκεῖνος πικρῶς· διατί, ἀφ' οὗ εἶχε τόσας εὐκολίας διὰ νὰ μ' ἐξαπατᾷ ; δὲν ἦτο τοῦτο πολὺ προχειρότερον, προσφορώτερον, κοσμιώτερον ; διότι, κοσμιότης καὶ αἰτιολόγησις εὐρίσκεται ἐν παντὶ σήμερον, δὲν ἔχει οὕτω ; καὶ ἡ στέρνησις εὐθυκρισίας καὶ ἐπιδεξιότητος κατὰ τὴν διάπραξιν ἐγκλήματος εἶναι πολὺ σφαλερωτέρα παρ' αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐγκλήμα ! . . .

Ὁ δὲ σαρδώνιος καχυασιμὸς ὕψ' οὐ αἱ λέξεις αὐταὶ συνωδεύθησαν προϋξένεσε ῥήγος εἰς τὸν συνταγματάρχην, καίτοι οὗτος δὲν ἦτο φύσις ὑπερευαίσθητος.

— Ἀλλὰ πῶς τὸ ἔμαθες ; εἶπε.

— Ὡ ! δια τοῦ ἀπλουστεροῦ, τοῦ χυδαιοτέρου, τοῦ γελοιωδεστεροῦ τρόπου ! διὰ λάθους τινὸς τὸ ὁποῖον ἡ ἀθλία διέπραξε μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ ὀλίγον ἐστενοχωρεῖτο, καὶ ἐδαυκαλᾶτο ἐπαναπαυομένη ἐπὶ τῆς ἀπολύτου ἀσφαλείας τῆς ! . . . Ἐλαβε κατὰ λάθος τὸν ψάκελλον, καὶ ἐστειλεν πρὸς ἐμὲ ἐπιστολὴν, ἡ ὁποία δι' ἄλλον προωρίζετο. Ἦμιν τόσον ἀποτετυφλωμένος ὑπὸ τῆς ἀγάπης καὶ τόσον ἀπνοχολημένος εἰς τὸ νὰ κερδήσω χρῆμα χάριν αὐτῆς ! . . ὥστε δὲν ἔσχε ποτὲ ἀνάγκην προδοχῆς ἀγρύπνου.

. . . Μήπως τάχα ἡδυνάμην ποτὲ ὁ δυστυχὴς νὰ πιστεύσω τοιαύτην ἱεροσυλίαν ; . . . Ἐνα ἀνόητον ὅπως ἐγώ, τὸν γελωτοποιοῦν κατὰ βούλησιν οἱ τοιοῦτοι !

Αἰθηνιδίως δὲ μεταβάλλων τόνον καὶ ἐκφρασὶν ἐν ᾧ προσήλου αἰμόχρουν ὄμμα ἐπὶ τοῦ φίλου, ἠρώτησε :

— Ἀπὸ πόσου καιροῦ ἔχει ἐραστήν ; καὶ εἶναι ἄρ' αὖτε ὁ πρῶτος ;

— Ἄ, ὡς πρὸς τοῦτο σοὶ τὸ διαβεβαίω, ὑπέλαβε ζωνρῶς ἐκεῖνος.

— Γνωρίζεις λοιπὸν σύ ποῖος εἶναι ;

— Ἀλλ' ὁ Περινὼν ἐδίωπα ἐν ἀμνηγία λίαν βραδέως κατανοῶν τὸ κινδυνώδες τῆς διαβεβαίωσός.

— Τὸ πιθανὸν εἶναι ὅτι ὁ κόσμος ὅλος τὸ γνωρίζει ἐκτὸς ἐμοῦ· εἶναι ἐπόμενον τοῦτο.

. . . Ἀλλὰ θὰ μοὶ τὸν ὀνομάσῃς τώρα.

— Τί μοῦ ζητεῖς ! ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης· καταμήνυσιν ; μὲ νομίζεις λοιπὸν ἱκανὸν νὰ διαδραματίσω τοιοῦτο πρόσωπον ;

— Σ' ἐνόμιζα φίλον μου !

— Αἱ, μὰ τὸν Θεὸν εἰμαι ! Ἐπιχειρήσων νὰ φωνεύσῃ αὐτὸν τὸν οὐτιδανὸν καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι ἐγὼ πρῶτος θὰ σπεύσω· ἀλλὰ νὰ σοὶ τὸν καταμηνύσω ; ποτέ ! καὶ τοῦτο ὅχι δι' αὐτόν· γνωρίζω καλῶς ὅτι δὲν θὰ ἦτο δυστήχημα διὰ τὴν κοινωνίαν ἂν τῷ συνέβαινε δυσχερεστὸν τι· ἀλλ' ἂν τὸν ὀνομάσω εἰς σέ, τάσσομαι ἐναντίων ἐκείνης . . . ἐναντίον μιᾶς γυναικός ! ἀγαπᾷτε φίλε, ὦ ! εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτεθῶ κατὰ γυναικός.

— Αἱ, βεβαίως, αὐτὸν τὸν συλλογισμὸν ἐφαρμόζει πᾶς τις ! εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Δαβὶδ. Ὁ σύζυγος, ταλαιπωρὸς βλάξ ἐλαχίστου ἐνδιαφέροντος ἄξιος, περὶ ἡ προσωπικότης· ἀλλ' ἡ γυνή, ὦ ! ἡ γυνή εἶναι ὁ ἔρω, ἡ χάρις, ἡ καλλονή ! παρ' αὐτῇ ἡ ἀπι-

στία εἶναι ἀξιεράστος, ἡ ἀτίμως περιπαθὴς, ποιντικὸν τὸ ἐγκλήμα· ὤμεν λοιπὸν ἱπποτικοὶ καὶ ὑπερασπίσωμεν τὸ περικαλλές τοῦτο τέρας κατὰ τοῦ ἐντίμου, ἀλλ' ἐστερηνμένου μαγείας ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἐξωθεῖ εἰς τὴν ἀπελπισίαν· ναί ! τὰ δάκρυα ὅσα ἐνεκα αὐτῆς θὰ ρεύσωσιν, εἶναι ἀπλοῦν ὕδωρ, τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἐνεκα αὐτῆς θὰ χυθῇ, δι' ἐκπλύσεών τι-νων ἐξαφανίζεται . . . προστατεύσωμεν τὸ ἐρατεινὸν ἐγκλήμα καὶ ἐς κόρακας ἢ ἀρετὴν ἢ ἀνευ θελήτηρον !

— Στήθι, φίλτατέ μοι, στήθι ! ἀνεδόνησεν ὁ ἄλλος· μοὶ ἀποδίδεις ιδέας τὰς ὁποίας δὲν ἔχω, διότι, ἔσο βέβαιος, μεταξύ τῆς γυναικὸς σου καὶ σοῦ, δὲν διστάζω, ὑπὲρ σοῦ κηρύττομαι, θὰ τὸ ἴδῃς κατόπιν . . . Ἀλλὰ λάβε σὺ τὴν θέσιν μου ! εἰμαι στρατιώτης, καὶ λίαν εὐαίσθητος περὶ τὰ ζητήματα τῆς τιμῆς· λοιπὸν, νὰ ὀνομάσω πρὸς ἓνα σύζυγον, ἔστω καὶ ἀδεελφὸς τὸν . . . τὸν ἐρ. . . φίλην κεφαλὴν, βλέπεις εἰς ὁποίαν ἀμνηγίαν μὲ ἐμβάλλεις ; δὲν γνωρίζω πῶς νὰ ἐκφρασθῶ.

— Εἶπε : τὸν ἐραστήν, καὶ ὀνόμασέ τον !

— Μὴ ἐπιμένῃς, παρακαλῶ· ἀκουσε, εἶναι ζήτημα συνειδησίσεως τοῦτο . . . Ὑπάγωμεν πρὸς τὸν Σανδρὲν, καὶ συμμορφούμεθα πρὸς τὴν γνώμην τὴν ὁποίαν αὐτὸς θὰ δώσῃ.

— Λοιπὸν καὶ ὁ Σανδρὲν γνωρίζει τὴν ἀλήθειαν ἐπίσης ; σὺ ἀναμφιβόλως τῷ τὴν ἐγγνώρισες· πρὸς αὐτὸν ἐφάνης ἦττον ἢ πρὸς ἐμὲ ἐπιθυλακτικὸς.

— Αἱ ! αὐτὸς δὲν ἦτο ἄνθρωπος ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ καταχρασθῇ τῆς ἐκμυστηρεύσεως . . .

— Τί λοιπὸν φρονεῖς ὅτι θὰ πράξω ἐγώ ;

— Φρονῶ ὅτι θὰ σπεύσῃς πρὸς τὸν ἐχθρόν σου, θὰ τῷ δώσῃς ἐν ζεύγος ραπισμάτων εἰς τὰς παρεῖας ὡς ἀπαρχὴν, κατόπιν δὲ θὰ ἐπιχειρήσῃς νὰ τὸν φωνεύσῃς.

Ὁ Ἐρβελὲν ἔδεισε τὴν κεφαλὴν μετ' ἥθους ρεμβῶδους καὶ οὐδὲν ἀπάντησεν. Ἐνῶ δ' ἐδμηάτιζεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἔσται πρὸ τοῦ ἐκκρεμοῦς.

— Παρῆλθε τὸ μεσονύκτιον.

— Ἀκριβῶς εἶναι ἡ κατάλληλος ὥρα διὰ νὰ λάβωμεν συνέντευξιν πρὸς τὸν Σανδρὲν καὶ νὰ συνομιλήσωμεν ἡσυχῶς.

— Λοιπὸν, Ὑπάγωμεν !

Ὁ συνταγματάρχης ἐσήμνησε τὸν κώδωνα ὅπως τῷ κομίσῃ ὁ ὑπνρέτης τὴν ράβδον καὶ τὸν ἐπενδύτην του. Ὅτε δὲ, καταβάντες εἰς τὴν θύραν, ἀνῆλθον εἰς ἄμαξαν, εἶπε πρὸς τὸν ἡνίοχον :

— Ἀρ. 10, πάροδος Βουργουνναί.

Ἐν τῷ εὐρεῖ μεγάρῳ ὅπερ ἄλλοτε κατέκειτο ὁ στρατάρχης δούξ δὲ Βάουτζεν, ἐδίω ἦδη μόνος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ὁ Σανδρὲν, ὅστις διαχωρίσας μικρὸν ἐπιστημονικὸν ἐργαστήριον ἐν τῇ μεγίστῃ τῆς ὑποδοχῆς αἰθούσῃ, διέτριβεν μακρὰς ὥρας μέσῳ τῶν βιβλίων καὶ τῶν χροανῶν του, καθότι μικρὸς ἐντὶ γωνίᾳ τοῦ δωματίου ἱπνός, τοῦ ὁποίου ἐπέκειτο θολίσκος πυραμιδοειδὴς ἐκ γεγλυμμένου λίθου, ἐχρησίμευεν εἰς τὸν σοφὸν πρὸς τέλεσιν χημικῶν πειραμάτων. Ἀλλ' ὁ ἱπνὸς οὗτος πρὸς διακόσμησιν ἐτέθη ἐνταῦθα, διότι αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων διαλάμπουσαι ζωγραφίαι θὰ ἐβλάπτοντο ἀναμφιβόλως ὑπὸ τῶν καπνῶν τοῦ κλιβάνου, καὶ τῶν διαδρωτικῶν τοῦ χωνευτηρίου ἀναδόσεων, τὸ δὲ ἀληθὲς χημεῖον εὐρίσκετο ἐντὸς γείτονος αἰ-

θούσης. Ἐκεῖ τὰ παντοῖα βακτήρια ἐκαλλιεργοῦντο ἐντὸς σκευασιῶν ἐπιμελῶς παρεσκευασμένων, καὶ ἡ χολέρα, ἡ πανώλης, ὁ τύφος, ἐπλεον ἐντὸς ψιαλιδίων ἐτοιμῶν ὅπως ὑπὸ τὴν ἐλαχίστην ραγάδα διαχυθῶσι τὰ ὀλέθρια μιάσματα τῶν ἐπὶ τὴν μυριάνθρωπον γῆν.

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ἣν ἐφώτιζεν ζεῦχος ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων, ὁ σοφός, βραχύσωμος καὶ ξανθοκόμης ἀγένειος ἀνὴρ, τὸ βλέμμα ἔχων βαθύ καὶ γλυκὺ καὶ τὸ ἦθος νεάζον, καθήμενος πρὸ τῆς γραφικῆς του τραπέζης, ἀνεγίνωσκε προσεκτικῶς χειρόγραφον, τοῦ ὁποίου τὰ περιθώρια ἐπλήρου σημειώσεων μυριῶν ἢ κυανόχρους αὐτοῦ μολυβδίσ.

Φέρων καστανόχροον κοιτωνίτην, καὶ μεταξόπτιλον κάλυμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, λικνίζων δ' ἐπὶ τῶν γονάτων λαμπρὸν βαθυμέλανα αἰλουρον, τοῦ ὁποίου ὁ ἡδυσπαθὴς ρόγχος ἐρρῦθμιζε τρόπον τινὰ τὰς κινήσεις αὐτοῦ, εἰργάζετο ἐν ἡρέμῳ εὐδαιμονίᾳ μέσῳ τῆς νεκρᾶς τοῦ δώματός του γαλήνης καὶ τῆς νυκτίας σιγῆς, χάριν μόνως τῆς ἡδονῆς ἣν ἡ μελέτη παρέχει, καθότι μόνος ὢν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τὸ πλοῦσιον εἰσδόμημα διακοσίων χιλ. λιτρῶν, ὅπερ τῷ ἐκληροδότῃσεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἀπολαύων κατ' ἔτος, οὐδένα ἄλλον σκοπόν, οὐδεμίαν ἄλλην τέρεψιν καὶ δόξαν ἐπύθει, εἰμὴ μόνον ἀνακαλύψεις ἐπιστημονικὰς.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀπασχολεῖτο συνήθως ὑπὸ τῶν ἐπιστημονικῶν παραδόσεων, τῶν συνεδριῶν τῆς Ἀκαδημίας καὶ τῶν ἀθρόως συρρεόντων ἐπιδοκεπτῶν, οὓς χαριέντως καὶ μεγαλοπρεπῶς ἤμα ὑπεδέχετο, μόνον δὲ τὴν νύκτα νύκαιρει ὅπως παραδοθῇ καὶ προσηλωθῇ εἰς τὰς προσφιλεῖς ἐρεῦνας, ὅθεν, εἰσερχόμενος περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ σπουδαστήριον αὐτοῦ, εἰργάζετο μέχρι τῆς τρίτης τῆς πρωίας, ὅτε παρεδίδετο εἰς γλυκύτατον ὕπνον. Τοῦτο διότι ἤξιον ὅτι τὸ σκότος καὶ ἡ σιγὴ ἐξῆπτον τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, ἡσθάνετο δέ, ὅλονται ἐν τῇ μονώδει του τὰ πάντα ὑπνωτικὸν πέριξ, τὸν νοῦν διαυγέστερον καὶ σθεναρώτερον. Ἐνεκα τούτου ὁ θαλαμηπόλος αὐτοῦ οὐδέποτε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θά διεκινδύνευεν ἑαυτὸν ἀψυπνῶν τὸν κύριόν του καὶ παρουσιάζων οἰονδῆποτε ξένον πρὸ τῆς δεκάτης πρωϊνῆς ὥρας· ὁ εὐδαιμων οὗτος ἀνὴρ εἶχεν ἀληθῶς πραγματώσει τὸ ὄναρ παντὸς ζῶντος καὶ διανοομένου πλάσματος ἐπὶ γῆς, ἥτοι τὸ ζῆν κατὰ βούλησιν.

Ἐνῶς ἐτελείου τὴν ἀφῆγησιν τοῦ χειρογράφου, θύρα τις ἀθορύβως ἀνοικθεῖσα, παρέσχε διόδον εἰς ὑπνρέτην, ὅστις, ἀψοφητὶ βαδίζων ἐπὶ τοῦ πυκνοῦ τάπητος, ἐφθάσε μέχρι τοῦ γραφείου. Τότε ὁ σοφὸς ἐστράφη μετ' ἐκπλήξεως, διότι σπανιώτατα εἶχε συνεντεύξεις μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ μεσονυκτίου, λαβὼν δ' ἐκ τοῦ ἀργυροῦ δίδκου, τὸν ὁποῖον τῷ ἔτεινεν ὁ θεράπων, δύο ἐπισκεπτήρια, ἀνηγέρθη ἀποτόμως καὶ ἔτρεψε τὸν μελανόστιλπνον αἰλουρόν του εἰς ταχείαν ψυχὴν.

— Ὁ Περινιὸν καὶ ὁ Ἐρβελέν! ὦ, ἄς εἰσέλθουν ἀμέσως!

Προέβη πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ μετ' ἀορίστου ἀνυσυχίας, διότι, ἂν ὁ μονοδιαίτος καὶ νυκτοβάτης στρατιωτικὸς ἀνὴρ ἤρχετο ἐνίοτε πρὸς αὐτὸν τὴν ἑσπέραν, ἀλλ' ὁ σῶφρων καὶ ἡρεμὸς βιομήχανος οὐδέποτε ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ διέτρεχε τὰς ὁδοὺς. Ἀμα τῇ εἰσόδῳ αὐτῶν ἐστάθμισε τὴν ταραχὴν τοῦ Δαβὶδ, ἀτε-

νίδας πρὸς τὴν ἡλλοιωμένην φυσιογνωμίαν του, περιπτυχθεὶς δὲ τρυφερῶς τὸν παιδικὸν αὐτοῦ φίλον, τὸν ὠδήγησε πλυσίον τῶν λαμπτήρων, ἐκάθισεν αὐτὸν ἐπὶ ἀνακλίντρον, καὶ μὴδὲλως προσέχων εἰς τὸν συνταγματάρχην, ὅστις τῷ ἔνευεν ἐμφαντικῶς,

— Τί ἐπαθες, καλέ μου Δαβὶδ; ἡρώτησε μετὰ στοργικῆς προσηλώσεως· δὲ βλέπω κατατεταραγμένον, δέ, ὅστις συνήθως εἶσαι τόσῳ ἡρεμὸς καὶ στεργρός. Πάσχει τὸ σῶμα ἢ τὸ πνεῦμά σου; ἔχεις ἀνάγκην περιθάλψεως ἢ συμβουλῆς; Ὁμίλει! γνωρίζεις ὅτι δύναμαι νὰ σ' ἐννοήσω καὶ ὅτι θὰ πράξω τὰ πάντα πρὸς χάριν σου.

Ὑπὸ τὸ ἀκουσμα τῶν γλυκερῶν τούτων λέξεων ὁ πᾶσχων ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν, προσηλὼν δ' ἐπὶ τοῦ φίλου του τοὺς ὀφθαλμούς, κατερύθρους ἐκ τῆς ἀπελπισίας,

— Σανδρέν, ἀνέκραξεν, εἶμαι πολὺ δυστυχής!

Ἦδη ὁ σοφὸς κατενόησε τὴν σημασίαν τῶν νευμάτων τοῦ Περινιὸν, καὶ ἀντίλλαξε μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ βλέμματος κρυφίας ἀνταπαντήσεις. Ἐταπείνωσε τὸ μέτωπον, κ' ἐπὶ στιγμὴν διέμεινε σιγηλὸς καὶ σύννους, οἶονεὶ καταμελῶν τὴν ὀδυνηρὰν σοβαρότητα τῶν λόγων οὓς ἔμελλε ν' ἀρθρώσῃ. Εἵτα θίγων τὰ καίρια, ὡς χειρουργὸς σπυῖδων ὅπως ἐξετάσῃ πληγὴν κινδυνώδη, εἶπεν·

— Ἀλλοῖμονον! . . . λοιπὸν ἔμαθες τὰ πάντα;

— Ναί, Σανδρέν, ἔμαθον τὰ πάντα καὶ ἐγκύπτω εἰς τὸ μέγα βάθος τῆς καταστροφῆς ταύτης ἀκόμη ἱλιγγίῳ. Διὰ τί ἔλαβον τοῦτο τὸ τραῦμα; ἤμην ἀξίος αὐτοῦ, ἢ εἶναι τοῦτο τερατώδης ἀδικία; Σύγχυσις βασιλεύει ἐντός μου, ἐπεσκοτίσθη ἡ κρίσις μου. . . Ἐχῶ ἀνάγκην νὰ μοὶ λαλήσῃς διὰ ν' ἀνεύρω τὸ λογικόν μου, νὰ ἐννοήσω τί πρέπει νὰ πράξω, καὶ ν' ἀναλάβω ἵσχυν ὅπως ἐκτελέσω τὴν ἀπόφασιν. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἔγαινα ὡς παρὰ φῶν! μοὶ ἐπῆλθε λύσσα ἐκδικήσεως. . . Τὸ θηρίον ὅπερ λεληθότως κρύπτεται ἐν τῷ βάθει παντὸς ἀνθρώπου ἐξεχαλινώθη ἐντός μου, καὶ τὴν ἀθλίαν ταύτην, ἥτις τόσον ἐκακούργησε κατ' ἐμοῦ, ἂν τυχαίως ὁλως δὲν ἐπενέδαινε ἡ θυγάτηρ μου, ἥτις ἀφελῶς παρενετέθη μετὰ αὐτῆς καὶ τῆς ἀκρατήτου ὀργῆς μου, πρὸ ὀλίγων ὥρων τὴν ἐφόνευον!

— Τὸ παιδίον ὑπώπτευσε τίποτε;

— Εὐτυχῶς οὐδέν, διότι μόνη ἡ ἐμφάνισις του ἤρκεσεν ὅπως μ' ἐπαναφέρῃ εἰς ἑμαυτόν. Τῇ ἔδωκα αὐτοσχεδίων ἐξηγήσεις, τὴν δὲ σιωπὴν καὶ σύγχυσιν τῆς μητρὸς της οὐδὲ κἀν παρετήρησεν. . . Ἐψυγεν εἰς τὸν κοιτῶνά της, κ' ἐγὼ τότε καταπτοηθεὶς ἐξ ἐκείνου ὅπερ παρ' ὀλίγον διέπραττον, τρέμων μὴ κατακυριευθῶ καὶ πάλιν ὑπὸ τῆς παραφροῆς, ἐδραπέτευσα ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ἔσπευσα ἐξ ἐνστίκτου πρὸς τὰ δύο ὄντα, εἰς τὰ ὁποῖα μόνον ἐμπιστεύομαι καὶ πρὸ τῶν ὁποίων μόνων δύναμαι νὰ ἐκθέσω τὴν θλίψιν μου ἐλευθέρως βέβαιος ὅτι θὰ μ' εὐσπλαγχνισθῶσι καὶ θὰ μὲ παραμυθήσωσι.

Ἐσίγησεν. Ὁ Περινιὸν εἶχεν ἀνάψει σιγάρων ὅπερ ἐκάπνιζεν ὑπὸ τὸ κράτος νευροπαθείας διὰ σφοδρῶν εἰσπνοῶν, ὁ δὲ Σανδρέν διέτρεχε διὰ μεμετρημένων βημάτων τὸ ἔδαφος τῆς εὐρείας αἰθούσης του, τὴν κεφαλὴν κλίνων ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ παραδεδομένος εἰς βαθεῖς λογισμούς. Αἰφνης στὰς πρὸ τοῦ τεβλι-